

MARIAN PALLA

NAIVNÍ KONCEPTUALISTA
A
SLEPICE

Marian Palla

NAIVNÍ KONCEPTUALISTA A SLEPICE

Kniha vychází za finanční podpory Ministerstva kultury ČR.

Copyright © Dokořán, 2014

Text and illustrations © Marian Palla, 2014

Photography © Marian Palla; Miriam Pallová, 2014

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována a rozšiřována jakýmkoli způsobem bez předchozího písemného svolení nakladatele.

Druhé vydání (první elektronické).

Odpovědná redaktorka Klára Soukupová.

Redakce Kateřina Havelková Štěpančíková.

Obálka, grafická úprava a sazba Jakub Stejskal.

Konverze do elektronické verze Tomáš Schwarzbacher Zeman.

Vydalo v roce 2014 nakladatelství Dokořán, s. r. o., Holečkova 9, Praha 5,
dokoran@dokoran.cz, www.dokoran.cz, jako svou 720. publikaci
(163. elektronická).

ISBN: 978-80-7363-659-3

Marian Palla

Naivní konceptualista a slepice

Dokořán

Věnováno Úřadu práce Brno-venkov.

OBSAH

Předmluva	7
O lenosti	10
Příroda	12
Konceptuální měření větru	15
O bramborách	18
Jak jsem napsal nečitelnou knihu	20
Normálně si jen tak zbytečně postát	24
Jak jsem si napsal dopis	28
Můj pes vystavuje ve Vídni	32
Jak jsem si nahrál ticho	36
Jak mě na zahradě nic nenapadlo	39
Pumpa tajčí	41
Jak neposlouchat lidi	46
Nedýchej!	49
Dveře	53
Kachny	56
Čaj se slepicemi	59
Vtip	62
Partitura	65
Jak předejít leknutí	69
Rytí pole	72
Kant a slepičince	74

Umění na konci světa a dvojtečka	78
Vždyť velryba také nevymetá...	87
Cestička	90
Došlo tvrdý v dřevárce	96
V houpací síti	100
Zateplování ptačích budek	103
Božena, bože!	106
Zdrojový kód	109
Papuče a puče	112
Jak jsem se nestihl připravit	115
Krásy českého jazyka	118
Přehazování digitálních dat...	120
Zbytečná věc	123
Vážení!	126
Vystavování	135
Dýchání a estetizace vnitřností	138
Vejce sirotek	142
Sběratel mailů	145
Ťuťání	148
Jednou zachráním slimáka	151
Krmení krтка	154
Doslov	163

PŘEDMLUVA

Docela nenadále, asi jako po uleknutí, objevila se na mém temeni lysina, prořídly mi zuby a já pochopil, že je nejvyšší čas věnovat se blbostem. Z praktických důvodů jsem zúžil téma na realitu a sebe:

Realitou v tomto případě myslím to, do čeho narážím, k čemu čuchám, na co koukám a co se kolem mne motá někdy docela zbytečně celý den, a sebou potom myslím to, co jsem, včetně svého těla, které se někdy docela zbytečně motá celý den v realitě.

Uvedu příklad: stloukl jsem ze dvou starých dveří kurník, koupil tři slepice a snažil se jednu namalovat, ale nedomaloval jsem..., vznikl tak obraz, kterého si všiml Jaroslav, zpěvák kapely Děti kapitána Morgana, a za nedomalovanou slepici mi nabídl možnost sponzorovat jeho kapelu.

Jára vysvětluje:

„No, ty bys věnoval kapele ten nedomalovaný obraz a my ho dáme jednomu sběrateli, který nám zaplatí natočení cédéčka a možná si od tebe koupí další obraz.“

Prekvapilo mě, jak je svět jednoduchý: použitím starých dveří, nákupem tří slepic a namalováním nedomalovaného obrazu jsem dopomohl ke vzniku opravdového céděčka opravdové kapely a zároveň se dotkl problému umění z pohledu naivního konceptualisty:

Je schválně nedomalovaná slepice domalovaná, či není? V mém případě se nedomalovaný obraz líbil a vzniklo céděčko. Možná kdybych slepici domaloval, vůbec by nezaujala a mohl bych klidně ohrozit kariéru jedné nadějně kapely.

Ale ať již považujeme za umění cokoli, naivní konceptualista používá opět své ruce a neštití se ani uchopit štětec, aby se jen tak obyčejně dotkl reality, podobně jako Einstein, když si potřeboval zapsat svůj vzoreček tužkou na papír.

Myšlení bez těla totiž nedává žádný smysl, stejně jako párátko bez pusy. To ovšem neznamená, že smysl těla povýšíme bůhvíjak vysoko, myslím, že úplně postačí dosavadní chůze po zadních.

Něco jiného představuje pro umělce samotný nesmysl. Vědom si toho, že nesmysl je budoucí smysl, přistupuje naivní konceptualista k nesmyslu velmi svědomitě, aby neohrozil následný smysl, a tedy i celé lidstvo, neboť bez smyslu by se lidstvo věnovalo nesmyslu a mohlo se tak zdržet ve vývoji, či dokonce zakrnět jako oči krtka. Proto si naivní konceptualista obětavě klade nesmysl na svá bedra a pečlivě ho zkoumá, aby měla společnost klid na práci.

Jako příklad bych uvedl přehazování kompostu. Během této činnosti jsem si všiml, že vlastně maluji. Namalovat potom obraz nepředstavovalo žádný problém. Doprostřed plátna jsem umístil trošku kompostu a chvíli ho přehazoval vidličkou, neboť formát obrazu nedovoloval použít vidle.

Nabírat vidličkou kompost osvěží mimo jiné nemalou měrou také mozek a navodí pocit teplého štěstí a jistoty, i když umělecká nejistota samozřejmě i nadále přetrvává.

Abych tuto nejistotu uklidnil, zašel jsem si na zahradu vyfotografovat slepičinec.

Netuším, která z našich tří slepic (Šach, Mat či Pat) slepičinec vytvořila, ale určitě je dotyčná obdařena nadáním sochařským a částečně i environmentálně konceptuálním, neboť její instalace dokonale zapadá do krajiny, včetně brilantního využití cestičky ke zviditelnění díla samého.

K podobné realitě se staví naivní konceptualista s mírnou pokorou. Chápe, jak by bylo neslušné slepičincem opovrhovat jen pro jeho velikost a bezvýznamnost. Obyčejné slunce se totiž zdá z pohledu člověka stejně velké, ale na rozdíl od slepičince se objevuje v umění častěji (snad jen sochaři se mu vyhýbají, pravděpodobně z obavy, že by na soklu nevyuniklo).

Ovšem nejen trus, klidně i tajfun či špunt může přinést naivnímu konceptualistovi spoustu inspirace a opětovného uspokojení z poklidné tvorby, neboť tuší, že největší pohromou pro jeho umění by nebyl onen silný vítr či špunt, nýbrž přehnaná pracovitost spojená s očekáváním vlastní důležitosti. Ne nadarmo se tvrdívá: Když chceš být v něčem dobřej, dělej něco jiného.

O lenosti

Aneb proč jsem nemohl přijet na vernisáž do Plzně – dopis kurátorovi.

Jak vidíte, nikde mě nevidíte. Zůstal jsem doma. Sedím na verandě, popíjím červené víno, koukám ven na trávník s borovicí a překvapeně zjišťuji, že jsem se stal líným.

Jak se to mohlo přihodit? Že bych to chytl někde v tramvaji nebo v hospodě? Potom mě napadlo něco, čeho jsem se zalekl: Co když jsem líný již od mládí, ale vůbec o tom nevím?

Začal jsem vzpomínat na mládí, ovšem záhy jsem konstatoval, že ani to mě nebaví, že jsem líný i na vzpomínání.

Žena mezitím doryla zahradu a tím mi překazila jedinou výmluvu, kterou jsem si pro Vás nachystal. Ta výmluva zněla: musím dorýt zahradu, proto nemohu přijet do Plzně na vernisáž. Vymyslet další jsem brzy vzdal, neboť se mi opět přestalo chtít. Někdy je totiž vypracování samotné výmluvy mnohem pracnější a zdlohavější než vykonání toho, na co chceme výmluvu vztáhnout. Třeba když se mi zachce otevřít ledničku, obvykle už nestihnu žádnou výmluvu vymyslet, a občas na ni dokonce nestačím ani pomyslet.

Lenost ale dokáže přinutit člověka i k velmi tvrdé práci. Sekával jsem dřevo na dvoře. Samotné dřevo mám uskladněné v dřevárce, několik kroků od špalku a musel jsem k němu dřevo nosit ručně. Jednoho odpoledne jsem dostal nápad a šel na to opačně, což je, mimochodem, jedna z hlavních metod naivního konceptualismu. Odnesl jsem velký špalek přímo do dřevárky a začal na něm sekat. Zprvu mě ohromila moje vlastní chytrost, ovšem po chvíli jsem si všiml, že se nemůžu, u zvláště silného dřeva, pořádně rozmáchnout, neboť dřevárka má nízký strop, a tak jsem se při sekání docela zpotil, nadřel a vyčerpal. Teď už vím, že jsem měl nechat velký špalek na dvoře, ale jsem líný ho tam zase odtáhnout.

Lenost má ale také spoustu kladných vlastností. Někdy se dokonce zdá, že by mohla být i matkou pokroku. Předpokládám, že vynálezce varné konvice byl tak líný nosit vodu na sporák, až vymyslel varnou konvici, nebo vynálezce špendlíku pravděpodobně přestalo bavit píchat se pořád do prstu jen větvičkou či vynálezce zipu zapínat knoflík.

Vypadá to, že každý vědec a vynálezce musí být líný, aby mohl něco vynalézt, ale na druhou stranu existují vědci a vynálezci, kteří byli až tak líní, že nic neobjevili. Chápu, asi Vás nepřesvědčím, když z lenosti nepříjedu do Plzně, ale co když právě tím, že se někam z lenosti nedostavím, někomu náhodou pomůžu?

Zdravím a přeji Vám, aby se výstava líbila, zvláště moje obrazy.

Podobně jako ptákovysk, který se snaží vysedět kuřaččí vejce, i naivní konceptualista brzy zjistí, že čas je důležitější než cizí vejce, a dokonce i důležitější než vlastní výstava.

Abý však veškerý čas neřešil jen problém času, uchýlí se občas k přírodě, ovšem s náležitým odstupem. Chápe, že návrat k láčkovci není možný, ale s pochopením sleduje, jak bublá kompost, uhnívá jablko či vypadávají vlasy.

Příroda

Svět sice nezachráníme, ale mohli bychom se aspoň trochu zasmát.

Pokud se považujeme za přírodu, nezbude nám, než se zase zaobírat sami sebou, to už ovšem začíná být pomalu nuda. Já bych se přikláněl k názoru, že jsme příroda zmutovaná, takový srandovný vírdek mezi lopatkami, který možná zaskočil i samotného Boha, když zjistil, že se tam nemůže poškrábat. Abychom se však zbytečně nezapletli, protože některý jedinec by se mohl cítit jako vřed nepřijemně, navrhuji se k tématu postavit docela obyčejně:

- 1. Já jsem tady a příroda je tam (dotyčný je ve městě).*
- 2. Já jsem tady a příroda je kolem mne (dotyčný je na louce).*
- 3. Já nejsem tady, ale příroda je kolem mne (dotyčný je v rakvi).*

Jak se zdá, vztahů k přírodě bude asi víc. Podle mě jich bude tolik, kolik se vyskytuje na Zemi dotyčných.

Jistě, existuje skupinka dotyčných, která by byla velmi ráda, kdyby vztah k přírodě byl jen jeden, a to shodou okolností právě ten jejich. A mají pravdu. Jeden vztah by byl přehledný, tudíž i předvídatelný, lehce vymahatelný, ale možná i trochu zavádějící, uvedu jednoduchý příklad:

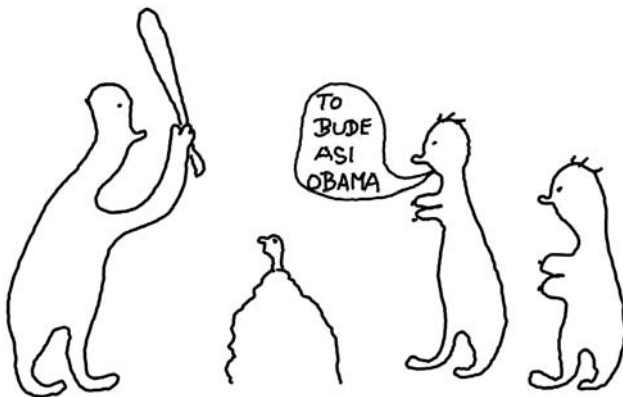
- 1. Obama bojuje proti ropné skvrně – já proti krtkovi.*
- 2. Obama mluvil o problému v televizi – já jsem to řekl manželce.*
- 3. Obama udělal rozkazy – já jsem neměl komu, tak jsem do křtiny zapíchl hůlku a nasunul na ni PET láhev.*
- 4. Obama zjistil, že se ropná skvrna posunula dále – já jsem překvapeně konstatoval, že křtek také.*

A takhle bychom mohli pokračovat až k momentu, kdy se přijde na to, že po ohromné katastrofě to moře ještě zvládlo a krtka sežrala sousedovic kočka.

Mohli byste namítnout, že uvedené příklady jsou neporovnatelné, že křtek se nemůže srovnávat s ropnou skvrnou. Já si to myslím také, ovšem zarazí mě fakt, že jak ropnou skvrnu, tak krtka jsem na vlastní oči nikdy nespatriil.

Možná bych to měl prohodit:

Já objevím nečekaně na zahrádce ropu a v moři najdou utopeného krtka. Ne. Tohle také neprojde. Možná by stačilo, kdyby se vyměnili mezi sebou jen dotyční. Já bych promluvil v americké televizi o ropné skvrně a Obama by honil na mé zahrádce krtka. Ta představa je milá, ovšem co sousedí? Určitě by mě začali pomlouvat, že si vodím domů černocho.

Mně by to ani tak nevadilo, ale Obamu by na další volební období asi nezvolili, až by se zjistilo, že zatímco ropná skvrna ničila pobřeží Louisiany, prezident honil u Pallů na zahradě krtka.

(Historie mi dala za pravdu. Jelikož nehonil Obama na mé zahradě krtka, mohl být opět zvolen.)

Vztah k přírodě se může lehce zvrtnout, jak se potvrdilo. Naivní konceptualista proto nikdy bezhlavě proti přírodě nebojuje, dokonce se ani neožene po mouše, i kdyby byla pomalá a nemocná.

Ano, bejvaly doby! Šeřík nebyl politicky zneužíván, Leoš Janáček se zalíbením pozoroval lišku a pod nohama čvachtaly slepičince.

Ovšem pro naivního umělce je nejenom příroda inspirací, také věda, čísla či měřítká se mohou hodit, a když navíc zatoužíme po exaktní romantice...

$$\cup + \cup = 2$$

Konceptuální měření větru

Operní zpěvák s malým větrákem by mohl vyrobiť až 2 W.

Nejdůležitější na světě je měřítko. Jakmile si vymyslíte měřítko, můžete změřit úplně všechno. Jak city, tak prkno a tvrdit potom, že to a to je tak a tak velké, rychlé, červené nebo zbytečně nafouklé, popřípadě nedostatečně ohoblované nebo asociální.

Hans-Georg Gadamer ve své knize *Pravda a metoda I* na straně dvacet dva pokládá otázku: *Jakého rázu je toto poznání, které rozumí, že něco jest tak a tak, protože rozumí, že k tomu tak a tak došlo?*

A já dodávám, že za to může měřítko. Nic nenaděláte, měřítko vládne světu stejně jako člověk. Kdybych si měl vybrat při deportaci na pustý ostrov mezi nožíkem a pravítkem, určitě bych zvolil nožík, i když mít možnost změřit si mrtvého králíka by také nebylo od věci.

Právě pozoruji dva menší trsy po sněženém česneku. Jeden se jmenuje Alois Provazník a druhý Anna Dráteníková.

Trsem myslím to, co zbude, když vytáhnete několik česneků ze země, svážete je a zavěsíte pod střechem. Jakmile česnek sníte, tak to, co tam zůstane, je trs, podobně jako slupka od banánu zůstane po banánu.

Mé dva trsy Anna Dráteníková a Alois Provazník, které nahradily větrné elektrárny, se podobni oběšencům kymácejí ve větru docela zbytečně. Jeden visí na dvoře pod střechem na provázku, druhý visí sice tamtéž, ale na drátě – pohybuje se proto ve větru méně svobodně, a navíc trochu trhaně, asi jako herec divadla kabuki.

– Škála! Mám před sebou typické měřítko! uvědomil jsem si náhle.

A opravdu. Na dvoře zafoukalo, snopek přivázaný provázkem se začal okamžitě pohupovat a zvědavě natáčet na strany, ovšem snopek přidráťovaný se jen nepatrně hejbnul podobně jako Diogenes, když se potřeboval napít.

Napadlo mě, že bych mohl poskytnout přidráťovanému snopku číslo pět a tomu druhému třeba deset, aby se to lépe počítalo.

Dnes, po měření, by vítr na mém dvoře dosahoval těchto veličin: přidráťovaný se pohnul asi ze třetiny, to je z pěti přibližně jedna celá šest, a přivázaný provázkem se pomalu otočil dvakrát kolem své osy tam a zase zpátky, to je čtyři krát deset = čtyřicet, a jedna celá šest krát čtyřicet je šedesát čtyři.

Proto jsem se odhodlal s klidným svědomím konstatovat, že kolem čtvrté hodiny odpolední pofoukaval vítr na mém dvoře intenzitou označenou na mé škále číslem šedesát čtyři.

To mi připomnělo, že jsem celé mládí bydlel v domě s číslem třicet dva, což je pouhá polovina intenzity dnešního větru na dvoře.

A podobně bychom mohli změřit i intenzitu dojmání. Jak je známo, škála dojmání je nedozírná. Začíná někdy u přestřihnutí pupeční šňůry a končí těsně před infarktem. Jako nejvhodnější měřítko pro dojmání bych doporučoval dítě. Nemusí se nutně vyskytovat přímo fyzicky, postačí kresbička, báseň či krátký příběh a hned zjistíte, jak na tom jste:

*Jednou v podvečer
kdy slunce ukázalo svá záda
malé dítě usedlo na želví krunýř
ten však oblý byl
i sklouzlo po něm na...*

P. S.: V Přerově prý zachránili soví mládě.

Příběhy jsou všemocné, nacpou se kamkoliv a dělají si, co chtějí. Zdá se trochu podezřelé, že bez příběhů už nic nechápeme a samotná realita potom připomíná lidový kroj nebo zmrzlého koša.

Naivní konceptualista však dokáže pracovat s jakýmkoliv materiálem, dokonce i s vlastní hloupostí. Názorně si to můžeme ukázat na problematice brambor, které tvoří zástupný problém pro cokoli.

O bramborách

Jednou se budou i brambory okopávat myši.

Jen jednou v životě jsem zasadil brambory a stačilo to. Měl jsem tehdy malé políčko a souseda středoškolského profesora češtiny. Poprosil jsem ho o radu. Přinesl k plotu flašku slivovice a začal vysvětlovat, jak na to.

Co si ještě matně pamatuji, bylo jeho konstatování, že čím je sedlák hloupější, tím víc a lepších brambor vypěstuje, a že on, jako profesor češtiny, by mě nerad ovlivnil. Druhý den jsem zasadil brambory a zapomněl. Po nějaké době kdosi v autobuse prohlásil, že bude muset o víkendu okopat brambory. Zeptal jsem se souseda, jak se má správně takové okopání brambor provádět. Donesl k plotu flašku slivovice a začal radit.

Co si ještě matně pamatuji, bylo opět jeho konstatování, že nejlepší brambory vypěstuje vždy nejhloupější sedlák.

Nastal čas sklizně. Přšelo. Vůbec se mi nechtělo, dokonce jsem se přistihl, že si přeji, aby se mi nic neurodilo a já nemusel na pole. Nachystal jsem si prázdné pytle a začal vykopávat brambory. Souseda jsem neupozornil, protože jsem potřeboval ty brambory opravdu ten den vykopat. Když jsem skončil a brambory se vlezly do jednoho pytle, zjistil jsem, že jsem sklídl zhruba tolik, kolik jsem zastrčil do země. U plotu se objevil soused se slivovicí.

– Tak jaká byla úroda? zeptal se a podával mi s obtížemi přes plot přetéka-
jící štamprli.

– Co jsem tam nastrkal, to jsem taky vytáhl, přiznal jsem se.

– Asi jsi šel na ty brambory moc chytře, však víš, že nejlepší brambory...

Odměl se, zrovna naléval dalšího panáka.

– Hele, řekl nakonec, aspoň jsi neprodělal, kdybys ty brambory na sadbu nezasadil, určitě by ti doma uhnily.

S odstupem třiceti let a úplně někde jinde urodila zničehonic na konci zahrady obrovská třešeň. Žena začala naříkat, co že s tím budeme dělat.

– Necháme to shnit, prohodil jsem frajersky. A tak se také stalo.

Naivní konceptualista chápe hnutí jako převtělování přirozeného, někdy i trochu nadpřirozeného, a Boha potom činí zodpovědným za tento proces, i když si je vědom rozporu v pojmech, jako je „Bůh“ a „zodpovědnost“.

Zahlcen těmito těžko stravitelnými myšlenkami, rozhodl jsem se odlehčit svůj styl rezignací na slova, věty a odstavce. Text mi doslova uhnul mezi prsty jako maso.

Jak jsem napsal nečitelnou knihu

Lidé přestávají číst, tak proč psát čitelně?

Psaní knih je činnost podivná. Nikdy si nejsem jistý, jestli náhodou nějakou nepíši. Třeba zrovna teď.

Abych si byl jistý, že opravdu nezačínám psát knihu, používám několik vlastních receptů:

1. Důsledně se snažím, aby do textu nevstoupily další postavy, které by se potenciálně mohly do sebe zamilovávat, rozcházet se a vůbec zdržovaly a natahovaly text.

2. Odmítám popisovat krajinu, dvorek, zahradu, verandu, sklep, půdu, charaktery a podobné hlouposti.

3. Také počasí mě nezajímá.

Ale někdy ani přísná pravidla nepomohou a z textu začíná vykukovat náznak knihy. V tom případě přestanu okamžitě psát, vymažu poslední odstavec a text na nějakou dobu odložím. Po návratu si již nemohu vzpomenout, co jsem chtěl vlastně napsat, a mohu klidně pokračovat.

Možná vám není jasné, proč se zarputile snažím nenapsat knihu. Vysvětlím to. Prý se knihy zdraží až tak, že se nebudou kupovat. Tohle je podivné tvrzení. Přece když se knihy nebudou kupovat, tak je úplně jedno, kolik stojí, že jo? Já si dokonce myslím, že by se knihy měly zdanit stoprocentní daní, aby si vůbec nikdo nevydělal. Potom by se teprve zjistilo, kdo je opravdový spisovatel a kdo opravdový nakladatel. Proto jsem se rozhodl maximálně si znesnadnit napsání knihy, abych se vyhnul případné práci zadarmo.

Ale zastesklo se mi po sezení na verandě, topení v kamnech a čučení do monitoru a řekl jsem si, že zkusím napsat aspoň knihu nečitelnou, která by snad nemusela být zdaněna tak velkou daní, protože co se vlastně u knih daní? Jsou to myšlenky, nebo písmenka? Já doufám, že myšlenky, a tudíž by ta moje nečitelná kniha nemusela být zdaněna jako normálně čitelná, protože bude obsahovat pouze náhodně umístěná písmenka, teda až na mé jméno, to by mělo být fakt čitelné, a velmi! Abych jen tak zbytečně nežil. Ale co když danič (teda ten, kdo daní) pochopí, že nečitelná kniha je vlastně konceptuální kniha, a proto se jedná o jednu velkou (možná až obrovsky velkou!) myšlenku, která by se mohla naopak zdanit pořádně? Ocitl jsem se v koncích, což se mi stává obvykle tehdy, když moc přemýšlím.

A já, když jsem v koncích, tak se často uchýlím k praxi. Protože jenom praxe nám potvrdí, co jsme si mysleli již dávno:

Vyladil jsem si na internetu rádio BellyUp48Blues. (Teda jestli se mohou vůbec v knihách používat názvy rádií..., pokud ne, tak to přeskočte.)

A potom, když to rádio začalo hrát, odložil jsem cigaretu, napil se vína a rytmicky to rozjel:

Kdtddd bsstsrsm, potkldstr, brorrrorrorrrrksl...

Klsjsssnfdmķ b b b sklernccbcoll a aanajķDREamanķl, morrotpl ķ i sjdkdle!

No prostě paráda! Konečně jsem psal všemi deseti! Žádné omezení! Do jakého písmenka jsem ťukl, to se objevilo, dokonce i gramatika šla stranou.

Ještě jednou: *KKrkrleeejdsk s s sss třít kls anna d kaseem dd s sssysyssys z zz zz.*

Pro fajnšmekry musím konstatovat, že hrál Kris Lager Band.

A zase hrají výborně! Ale odolám! Ne, neodolám, tak ještě jednou: *D ssy tk b s sk m nzczu faraara aka ksll mmanajahdhsjkenb, . K .kskk jjk . ksmanul.-ssaaajsksd-ddm b b b.*

Tohle hrál The Vincent Hayes Project.

A když jsem měl té nové nečitelné knihy asi sto padesát tři stran plus CD s boucháním do klávesnice, obrátil jsem se na nakladatele Martina Reinera z nakladatelství Druhé město, že by to jako mohl eventuálně vydat.

Řekl mi: Výborný nápad, ale kdo si to koupí?

Na tuto otázku jsem byl připraven a hned jsem mu předložil pečlivě zesumírovanou anotaci:

Njkpúúp kkléedc je kniha úplně pro všechny. Mohou ji číst jak čtenáři, nečtenáři, ženy, muži i děti. Oblíbí si ji pravděpodobně milovníci kvalitní literatury, braku, popřípadě snobi nebo cizojazyčné menšiny.

Prolamuje hranici mezi čtenářem a analfabetem a zároveň jako první upozorňuje na postradatelnost spisovatele.

Obsahuje tajná poselství, neboť spisovatel se přiznal, že kniha má 153 stran a že on se narodil roku 1953, ale nechtěl ji zbytečně natahovat, tak se zbavil té devítky.

Knih nepotřebuje překladatele, může se prodávat okamžitě po celém světě, a tím možná sblíží národy.

Při čtení této knihy si uvědomíte velikost vesmíru a zároveň svou vlastní maličkost.

Knihkupci knihu milují, neboť nemusí kupujícím vysvětlovat, o čem je, a kupující knihu milují, protože je levná.

Knihu lze používat i jako příručku pro logopedy nebo optiky.

Také se hodí jako dárek pro nepřijemného člena domácnosti, popřípadě turistu.

A na závěr poznámka: kniha *Njkpúúp kkléedc* nejenže vesmír vysvětluje, ona ho také tvoří!

Nakladatel Martin Reiner se zamyslel a kývl.

Chyby jsou důležité, všechno ostatní se zbytečně nafukuje a zveličuje. Proto naivní konceptualista chyby obdivuje a vyhledává, byť někdy i za pomoci studentů a proti své vůli:

Čitelná slova (včetně jejich umístění na stránkách) z knihy *Njkpúúp kkléedc* vypsal studentka Jazykového gymnázia Pavla Tigrida v Ostravě, třída 4. A, Nela Klajbanová.

7 – rty, ret, rok, saka	66 – pot	133 – trysk, spala
8 – šest	67 – jdu	136 – šik
15 – sna	69 – sada	137 – dcer, švy
16 – ha, ruk	70 – ret	140 – šije, kniho, knihu, klapala
18 – sta	75 – Duše je koncept vodníka.	141 – tipuj, kryje, skus
23 – skla, skle	96 – dar	142 – chrt
24 – vaz, mana	98 – potit	144 – nejdi
25 – lék, lak	112 – šok	145 – změň
32 – sklo	119 – top	146 – kal
37 – žil	125 – jdi	147 – roup
41 – ryt	128 – sad	148 – kajak, kolkuj
54 – rytý	130 – ser, hajal, tygry	152 – čtete, srst
55 – cop	131 – ruk	153 – uši, watt, spala

Ale nejenom chyby, také zdánlivě zbytečná činnost mozek poplete do té míry, že sám od sebe začne zkoumat svého majitele. Pro naivního konceptualistu je nadmíru důležité zachovat v těchto okamžicích nestrannost.

Normálně si jen tak zbytečně postát

Jenom fronta dodá postávání smyslu.

Seděl jsem v křesle a přemýšlel o větě, kterou jsem si včera poznamenal: *Lidé jsou opatrní, většinou dají na to, co si myslí ostatní, ale když to tak uděláme všichni, co si potom budeme myslet?*

Potom mě napadlo, že bych si mohl stoupnout a jen zbytečně postát chvíli vedle křesla. Nápad mě potěšil, ale zůstával jsem raději sedět. Nacházel jsem se sice doma sám, takže bych si to mohl klidně dovolit, ale nechtěl jsem vypadat sám před sebou jako blbec. Tahle obava mě totiž provází již od dětství.

Ovšem najednou jsem po tom tak silně zatoužil, že mé obavy šly stranou a já se zvedl z křesla a postavil se rychle vedle něho.

Kdybych měl nějaké ponětí o psychologii, pravděpodobně bych si vysvětlil, že za to může mé potlačované hrdinství během puberty a následně sedavá existence. Při letmém pohledu do minulosti jsem objevil zajímavý fakt – skoro všechny peníze jsem vydělal při sezení na židli, v křesle či na gauči. Jistě, během některých performancí, hře na kontrabas nebo malbě obrazů jsem třeba i stál, ale stejně jsem je vymyslel vsedě. Odtud pramenila již rychlá úvaha, že bez svého zadku bych byl ztracený.

A jak jsem tak stál vedle křesla a sem tam rozpačitě přešlápl, uvědomil jsem si, že je to sice výborné, ale něco tomu chybí. A potom to přišlo jako satori:

– Chybí mi fronta! Docela obyčejná fronta! *Jenom fronta totiž dodá postávání smyslu.*

Chvíli jsem přemýšlel o frontě, samozřejmě zase hluboce zabořen v křesle, a překvapeně jsem konstatoval, že o frontě jako takové skoro nic nevím. Na internetu jsem našel slovo *fronta* pocházející z latinského *frons*, *frontis* a znamenající *čelo*, ale o zbytečném postávání tam nebylo nic. Pro jistotu jsem ještě zadal slovo zátylek a první odkaz mě docela ohromil. Místo abych se dozvěděl něco o konci fronty, jak jsem očekával, obdržel jsem od Googlu popis jakéhosi ptáka, v tomto případě zobouna amerického.

Bylo mi hned jasné, že internet mi nepomůže. Proto jsem se, tak jako obvykle, obrátil na svůj mozek a pokorně ho poprosil, jestli by se neuráčil poskytnout mi v této oblasti své služby. Odpověď přišla téměř okamžitě: Běž si, blbče, stoupnout do fronty a hned zjistíš, co to ta fronta je!

– Asi se urazil a žárí na internet, napadlo mě.

Než jsem se však zvedl z křesla, rozhodl jsem se, že si přece jen napřed trošku nestranně zapřemýšlím, abych svůj mozek uchlácholil, mívá to totiž rád:

– Je mylné se domnívat, že lidé stojí ve frontě pouze kvůli tomu, aby na ně přišla řada. Jistě, najdou se jedinci, pro které se stává stání ve frontě otravným zdržením, ale mohou si za to sami. Kdyby se ve frontě nad sebou trošku zamysleli a přestali chvíli zuřit, zjistili by, že jsou vlastně šťastni.

